СЕКЦІЯ 8. ЕВРОПЕЙСЬКА І СВІТОВА ІНТЕГРАЦІЯ В ГАЛУЗІ ВИЩОЇ ОСВІТИ – ШЛЯХ ДО ПІДВИЩЕННЯ ЯКОСТІ ОСВІТИ

DOI https://doi.org/10.36059/978-966-397-331-9-63

УДОСКОНАЛЕННЯ ВОЛОДІННЯ ІНОЗЕМНОЮ МОВОЮ ЯК ОДНА ІЗ СКЛАДОВИХ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ В СВІТОВЕ СУСПІЛЬСТВО

Астапова Т.О.
кандидат наук державного управління, доцент,
доцент кафедри ділової іноземної мови та перекладу
Харківський національний університет ім. В.Н. Каразіна,
м. Харків, Україна

Євроінтеграційні процеси, які відбуваються в світі останні десятиріччя минулого та теперішнього століть свідчать про стійке бажання та прагнення світового співтовариства щодо об'єднання для розвитку та існування не тільки країн Європи, а й багатьох світових лідерів.

Виокремлюючи етапи становлення Європейського союзу як економічно – торговельного та культурно-освітянського осередку розвитку, необхідно зазначити і багаторічні прагнення України – держави із потужними перспективами у багатьох сферах економічної, освітянської та культурної діяльності.

Отже, починаючи вже з 40х років післявоєнного періоду історії минулого сторіччя, визначається перша, так звана, початкова фаза утворення Євросоюзу. 1945–1949 роки відрізняються відбудовою Європи та багатьох її структур з метою утворення більш консолідованих процесів порівняно із колишніми імперіями на території Риму, Франкської держави та ін. Другий етап мав місце з 1950 по 1954 роки, коли було винесено пропозицію щодо утворення спільного вугільного ринку між такими країнами, як Франція, ФРН та Німеччина, підписання цілої низки договорів та домовленостей між Бельгією, Нідерландами, Люксембургом, Італією. Тобто, як ми бачимо, світові процеси об'єднання та співробітництва тривали та розвивалися із кожним роком. У 1952 р. країни «оборонної шістки» підписали договір щодо утворення Європейського оборонного співтовариства. Кінець 50х років був ознаменований також утворенням Європейського економічного співтовариства.

Кінець 60-х років визначається завершенням формування зони вільної торгівлі та митного союзу з подальшим формуванням спільного ринку та визначенням наступних завдань співтовариства. Подальші роки слугували гарним прикладом для приєднання все більшої кількості країн, таких як, перш за все, Великої Британії, Данії, Ірландії, Греції, Гренландії, Іспанії, Португалії.

Розширення союзу вже до південних та північних територій ознаменувало підписання Єдиного європейського акту у лютому 1986 року, який набув чинності на початку 1987 р. та підкреслив пріоритетні напрямки співпраці у економічній політиці, соціальній сфері, в галузі науково-технологічного розвитку, захисту навколишнього середовища та у сфері зовнішньої політики. Три так звані «колони ЄС» закріплювали та окреслювали каркас співробітництва у сфері юстиції та безпекової політики, внутрішніх справ кожної з країн-учасників.

Наприкінці 90-х років XX сторіччя з підписанням Амстердамського договору, який укріплював та зазначав механізми дії Маастріхтського, та Шенгенської угоди про безвізове пересування громадян стало зрозуміло, що Євросоюз – це не тільки економічно-правове утворення, а й союз, який допомагає втілювати світові людські цінності щодо прав та свобод громадян.

Європейська єдність із її ідеалами допомагала протистояти новим викликам світовому співтовариству, втілити в життя мрію про єдиний і мирний світ. Створення європейського полюсу на противагу тоталітаризму Радянської системи давало більше впевненості на мирне існування світу в майбутньому. Ціла низка конгресів та міжнародних угод, нарешті, визначила нагальні механізми вирішення питань існування в тогочасному світі.

Зазначаючи питання економічного та політичного співробітництва держав, необхідно згадати і гуманітарний розвиток. Саме підтримка загальнолюдських цінностей, таких як здоров'я, успіх, процвітання, щаслива сім'я, відсутність стресу, високий рівень освіти та матеріальний добробут, інтелектуальний та особистий розвиток, право на якісне медичне, соціальне обслуговування, пенсійне забезпечення, соціальні виплати, безпечну роботу та гарантовану трудову зайнятість роблять українську державу гідною членства у співтоваристві Європейських держав, не кажучи вже про оборону цих цінностей із повномасштабним вторгненням останніх років [1, с. 78]. Але найбільш визначним фактом на підтримку України є також одноголосне висловлювання її громадян щодо слідування базовим, основним ідеям Євросоюзу, а саме – співіснування у суспільстві із правлінням закону, демократії, свободою слова, чесності, прозорості та забезпечення рівних прав та можливостей для всіх його членів.

Долучання до цих цінностей, розширення можливостей щодо існування та розвитку у будь-якій сфері економічного, соціального та культурно-освітнього розвитку, звичайно, не можливо без володіння хоча б одною із іноземних мов співтовариства. Тому функціонування союзу має своє вираження в ідеї мультилінгвізму, який став одним із політичних та ідеологічних напрямків руху його діяльності. Оголошено, що мета політики Євросоюзу в сфері мовних питань є збереження різноманітності мов, що важливо і для України, а також і сприяння вивченню громадянами Євросоюзу інших іноземних мов.

Низка інституцій, яка працює над перекладами документації Євросоюзу, підкреслює особливу важливість цього питання. Загальна кількість витрат на переклад усного та письмового характеру становить близько 1відсотка його загального бюджету. Кожен акт, постанова чи розпорядження, яке видає союз, перекладається на 23 мови членів – країн одночасно. Європейська програма з підготовки магістрів – перекладачів створена для роботи саме в Євросоюзі.

При опитуванні більше 67 відсотків респондентів [2, с. 56], членів Євросоюзу, висловили свою впевненість щодо необхідності вивчення іноземної мови як політичного пріоритету розвитку країн ЄС. 84 відсотки підкреслили необхідність володіння хоча б однією іноземною мовою. Зараз, під час такої потужної допомоги Україні західними партнерами питання вивчення іноземної мови це не тільки питання розвитку та європейського співіснування України з країнами – партнерами, а також і нагальне питання самозахисту та підтримки національної та світової рівноваги, миру та, що найбільш важливо, цінностей, ідей, свобод демократичного суспільства, за яке так бореться наша держава та її громадяни.

У 2002 році відбулася значна подія щодо підтримки вивчення іноземних мов на теренах ЄС, а саме на Барселонському саміті Європейської ради глави держав або урядів було оголошено про введення до освітянських програм країн – членів ЄС принципу «рідна мова і дві іноземні» та індикатору лінгвістичної компетентності. Ці програми працюють на всіх рівнях освітніх закладів – від дошкільного навчання до закладів вищої освіти. І Україна, маючи стільки викликів та борючись за загальні європейські ідеї та принципи, ще має долучитися до цього ключового процесу у більш масштабному обсязі.

Література:

1. Archick, K. European Union: Current Challenges and Future Prospects. Retrieved from:https://fas.org/sgp/crs/row/R44249

2. Association agreement implementation report 2018. Available online: https://eu-ua.org/sites/default/files/inline/files/association-agreement-implementation-report-2018

3. Obozna, A.O., and Klimova, M.V. (2017). Problems and prospects of economic development of Ukraine under European integration Eastern Europe: Economy, Business,Management, Retrieved from: http://www.easterneurope-ebm.in.ua/journal

DOI https://doi.org/10.36059/978-966-397-331-9-64

КЛЮЧОВІ АСПЕКТИ ПІДГОТОВКИ ПЕДАГОГІВ ВИЩИМИ ЗАКЛАДАМИ ОСВІТИ ІРЛАНДІЇ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ НЕФОРМАЛЬНИХ ПРОФЕСІЙНИХ ОСВІТНІХ КУРСІВ

Богодист М.І.
аспірант кафедри освіти та управління навчальними закладами,
Класичний приватний університет,
м. Запоріжжя, Україна

Підготовка педагогів у сучасному світі набуває нового виміру та значущості, особливо коли мова йде про професійну освіту. Майбутнім педагогам вкрай важливо окрім отримання фундаментальних знань, навчитися їх застосовувати у практичних реаліях зміненої парадигми неперервної освіти, швидкого виникнення нових і зникнення нещодавньо популярних професій, мобільності освоєння інноваційних методик викладання. Майбутнім випускникам закладів вищої педагогічної освіти потрібно бути готовими працювати на різноманітну аудиторію, актуальною часткою якої є дорослі люди, які прагнуть отримати нову професію, перекваліфікуватися чи пройти перепідготовку.

Сьогодні в Україні набуття професійних знань, умінь і навичок можливе як у межах формальної, так і неформальної професійної освіти . Визначальною характеристикою неформальної освіти є те, що вона є доповненням або альтернативою формальної освіти у навчанні протягом усього життя особи, являє собою багатосторонній процес навчання, виховання, розвитку в умовах вільного вибору неофіційних навчальних програм, результатом якого є досягнення визначених дорослими особистісних і професійних цілей, який не передбачає, але може завершуватися присвоєнням визнаних державою професійних та/або часткових освітніх кваліфікацій за рівнями освіти [1, с. 128].

Неформальні професійні курси є одним із видів сучасної професійної освіти, які проводяться в короткі періоди та почасти в умовах «безпечного простору», особливо якщо вони здійснюються закладами вищої освіти. Така практика набуває подальшого розвитку в Україні, тому особливо значущим є для нас розуміння позитивного досвіду